

Изъ живота на животнитѣ.

I.

Единъ работникъ, като се връщалъ отъ работа, видѣлъ на пѣтя два пълха. Тѣ вървели единъ до другъ, но подъ тактъ, сжщо като войници.

Съ единъ ударъ на басуна си работникътъ убилъ единия пълхъ. Но вториятъ не избѣгалъ, а останалъ на мѣстото и стискалъ въ устата си края на едно клонче. Другиятъ край на клончето билъ въ устата на убития пълхъ.

Работникътъ се зачудилъ. Той взелъ живия пълхъ и почналъ да го разглежда. Пълхътъ билъ слѣпъ. Сега работникътъ си обяснилъ всичко. Убитиятъ пълхъ служилъ за водачъ на слѣпия, а малкото клонче, което държали въ устата си, за поводъ. Съ него окатия пълхъ водилъ слѣпия, както хората водятъ слѣпцитѣ. И когато слѣпия пълхъ останалъ самъ безъ водачъ, той спрѣлъ да ходи, защото не виждалъ, де да отиде.

II.

Въ едно пристанище имало две кучета. И дветѣ били едри, силни и кротки. Но когато се срѣщали, винаги се сбивали.

Еднажъ, като се боричкали и дветѣ паднали въ морето.

Едното отъ кучетата знаело да плува и скоро стигнало до брѣга. Другото било отъ рода на булдоцитѣ, които не знаятъ да плуватъ. То почнало да цапа и безмалко щѣло да се удави. Щомъ първото куче забѣлявало това, забравило своята вражда, хвърлило се наново въ морето, хванало другаря си за гердана, издигнало главата му надъ водата и го извлѣкло на брѣга.

Отъ този день дветѣ кучета се привързали много едно къмъ друго и никога не се сдавили.

Едното куче било премазано отъ едни кола. Другарътъ му тъй много тжгувалъ за него, че безъ малко щѣлъ да умре отъ скръбъ.